

РЕШЕНИЕ

№ 514

гр. София, 01.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10373** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по повод Решение № 9209/09.07.2020 г., постановено по адм. дело № 4146/2019 г. на Върховният административен съд на Република Б. - Трето отделение, с което е отменено решение № 71/7.01.2019 г. по адм.дело № 13771/2017 г. на Административния съд-С. град в частта, в която по жалбата на „В. Б., Е. е отменено издаденото от КЕВР решение № Ц-29/ 16.11.2017 г. в частта по точка 1, в която са определени, считано от 01.07.2012 г., преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа - 148.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 1860 KWh/kW., по жалба на КЕВР с направени оплаквания за неправилност на решението, поради съществени нарушения на съдопроизводствените правила, необоснованост и нарушение на материалния закон.

[фирма] със седалище и адрес на управление В. също е подало жалба срещу същото решение в частта за прекратяване на производството по подадената от дружеството жалба, в частта срещу решение №Ц-29/16.11.2017 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, в частта по точка 2, в която са определени, считано от 01.07.2012г., преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи, работещи над 2250 часа - 132.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 2139 KWh/ kW.

[фирма] е обжало решението и в частта, в която съдът е отменил, а не е прогласил нищожност на обжалвания административен акт по отношение на придаденото от административния орган обратно действие на административния акт относно определеното нетно специфично производство (количество енергия, което се изкупува по преференциална цена)“.

[фирма] със седалище и адрес на управление С. не е изразило становище по основателността на подадените жалби.

Представителят на Върховната административна прокуратура е дал заключение, че решението на административния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд на Република Б. е отменил решение № 71/7.01.2019 г. по адм.дело № 13771/2017 г. на Административния съд-С. град, върнал е делото на съда за ново разглеждане от друг състав и е оставил без разглеждане жалбата на [фирма] със седалище и адрес на управление В. срещу решение № 71/7.01.2019 г. по адм.дело № 13771/2017 г. на Административния съд-С. град в частта, в която съдът е отменил, а не е прогласил нищожност на обжалвания административен акт по отношение на придаденото от административния орган обратно действие на административния акт относно определеното нетно специфично производство (количество енергия, което се изкупува по преференциална цена)" и е прекратил касационното производство в тази част.

Настоящото дело е образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] район Приморски, район Приморски парк, ж.к с.о Т.-4 № 112, представлявано от А. Л. - Управител, действащо чрез процесуални представители по пълномощие, срещу Решение № Ц-29/16.11.2017г на КЕВР, с което са определени, считано от 01.07.2012 г. преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи както следва: По т. 1/. За вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа - 148.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 1860 KWh/kW.; По т. 2/. За вятърни електрически централи, работещи над 2250 часа - 132.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 2139 KWh/ kW.

Жалбоподателят иска от съда да прогласи нищожността на оспореният административен акт-Решение № Ц-29/16.11.2017г на КЕВР, като постановен в противоречие със задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени с влязъл в сила съдебен акт, съгласно нормата на чл. 177, ал. 2 АПК. Посочва, че оспореното Решение № Ц-29/16.11.2017г на КЕВР, е постановено след и в изпълнение на влязло в сила Решение №16672/12.12.2013г. по адм. дело №473/2013г на ВАС, потвърдено с Решение №7669/05.06.2014г. по адм. дело № 4210/2014г на петчленен състав на ВАС, с което е отменено като незаконосъобразно Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г. на КЕВР, в частта му по раздел I, т. 7 и т. 8. Намира, че актът е постановен, при идентични изходни данни, използвани и прилагани от КЕВР, без да са спазени задължителните указания на Върховния Административен Съд, поради което и следва да бъде обявена неговата нищожност. В условията на евентуалност, моли съда, да отмени акта, като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон, при липсата на обществено обсъждане, опорочаващо възможността на заинтересованите страни за защита и в противоречие на чл. 69, чл. 39 от АПК, както и на основни принципи на административното производство, за съразмерност, равенство, прозрачност и принципа на обосноваване правни очаквания. В открито съдебно заседание адв. К. поддържа жалбата по

отношение на т. 2, а по отношение на т. 1 предоставя на съда. Представя писмени бележки.

Отвeтникът - Комисията за енергийно и водно регулиране чрез процесуалния представител юрк. Р. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Счита, че в конкретния случай видно от изложеното в жалбата [фирма] е обжалвало Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР в неговата цялост.

В тази връзка Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР, в частта му по т. 1 било отменено с Решение № 5209 от 09.08.2018 г. на Административен съд София-град (АССГ) по адм. дело № 13565 от 2017 г., което било оставено в сила с Решение № 2539 от 18.02.2019 г. по адм. дело адм. дело № 13280 от 2018 г. на Върховния административен съд (ВАС), Трето отделение. Вместо отменената т. 1 от процесното решение, спазвайки дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона КЕВР се била произнесла със свое Решение № Ц-35 от 13.08.2020 г. В тази връзка съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от АПК, решението имало сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението имало действие по отношение на всички. Разпоредбата на чл. 297 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложима на основание чл. 144 от АПК, предвиждала че влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил и за всички съдилища, учреждения и общини в Р Б.. От горното следвал изводът, че не е налице акт, който подлежи на съдебен контрол, т.е. реализирани били предпоставките на чл. 159, ал. 1 от АПК.

С оглед гореизложеното, така подадената жалба от [фирма] срещу Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР, в частта му по т. 1 на основание чл. 159, т. 1 от АПК следвало да бъде оставена без разглеждане.

С оглед на изложеното в т. I от настоящите писмени бележки, предмет на съдебен контрол за законосъобразност следвало да бъде извършен единственото на Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР в частта му по т. 2. Счита, че изложените аргументи за нищожност, съответно за материална и процесуална незаконосъобразност са неправилни. Представя писмени бележки и претендира съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма], чрез юрк. М., в депозираното писмено становище, излага аргументи за неоснователност и неаргументираност. Поддържа становището на КЕВР. По отношение на точка 1 счита, че липсва предмет и интерес за обжалване. Моли съдът да прекрати производството. По отношение на точка 2 счита, че няма отново интерес, тъй като това било решение визиращо друго решение, което определяло нетното специфично производство, което е предмет на други дела и каквото и да бъде произнасянето по точка 2 ще бъде неактуално и неотнoсимо към правния мир. Моли да не се приемат представените в последното с.з. доказателства от процесуалния представител на жалбоподателя.

Заинтересованата страна [фирма], не представя становище, не изпраща представител. Софийска градска прокуратура, не представя становище, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че решение № Ц-29/16.11.2017 г. е постановено след отмяната на предходно такова с № Ц-018 от 28.06.2012 г., касаещо същите групи производители,

същите преференциални цени и за същия период на време, т.е считано от 01.07.2012 год. Съдът за яснота изброява съдебните, административни действия и решения в следната последователност:

С Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г. на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), в частта му по раздел I, т. 7 и т. 8 е определила преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от ВтЕЦ, работещи до 2 250 ч. и за ВтЕЦ, работещи над 2 250 ч.

Ценовото решение № Ц-018, в частта му по раздел I, т. 7 и т. 8 е оспорено директно пред ВАС. С Решение № 16672/12.12.2013 г. по адм.дело №473/2013 г., IV отделение ВАС на основание чл.172, ал. 2, пр. 2 от АПК е отменил и двете атакувани точки от ценовото решение, като едновременно с това е постановил и връщане на преписката пред КЕВР за ново произнасяне.

Посоченото Решение № 16672/12.12.2013 г. по адм.дело №473/2013 г. е обжалвано от КЕВР пред Петчленен състав на ВАС. По образуваното адм. д. № 4210/2014 г. и съдът е постановил окончателен съдебен акт № 7669/05.06.2014 г., с който е потвърдил решението на първата инстанция по спора и отмяната на ценовото решение № Ц-018.

В изпълнение на влязлото в сила Решение за отмяна на № Ц-018 на КЕВР и в унисон с мотивите на съда, комисията е приела ново решение - № Ц-29/16.11.2017 г., което отново определя считано от 01.07.2012 г. преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи, като по т. 1 за вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа - 148.71лв./ MWh, при нетно специфично производство в размер на 1860 KWh/kW., и по т.2 - За вятърни електрически централи, работещи над 2250 часа - 132.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 2139 KWh/ kW.

Служебно известно е по настоящото производство, че Решение № Ц-29, което е предмет и на настоящия спор, е атакувано самостоятелно от различни производители, а не само от [фирма]. По неговата жалба пред АССГ - 63 състав е образувано адм. д. № 13771/2017 год., с искане за обявяване на нищожността на решение № Ц-29, поради противоречие със задължителните указания на съда по прилагането и тълкуването на закона по смисъла на чл.177, ал. 2 от АПК, дадени в Решение № 16672/12.12.2013 г. по адм. д. № 473/2014 г. на ВАС - IV отделение, влязло в сила след потвърждаването му от ВАС- петчленен състав с Решение № 7669/05.06.2014 г. по адм.д. № 4210/2014 г., съгласно чл. 177, ал.2 от АПК. В условията на евентуалност [фирма] е поискало отмяна на т.1 и т. 2 от решение № Ц-29, поради незаконосъобразност, във връзка с наличие на опорочена процедура и несъобразяване с чл. 69 и чл. 39 от АПК. По адм. дело № 13771/2017 год. е постановено Решение № 71/7.01.2019 г., съгласно което първоинстанционният съд частично е уважил жалбата на [фирма], досежно искането за отмяна на т.1 от Решение № Ц-29, касаеща производството от ВтЕЦ до 2250 часа - 148.71лв/ MWh, и го е отменил поради неговата незаконосъобразност в тази му част и го е върнал на КЕВР за произнасяне, по искането за отмяна на т. 2 от ценовото решение, като е прекратил производството, тъй като [фирма] не е адресат и липсва правен интерес от оспорването в тази част на ценовото решение.

[фирма] е оспори Решение № 71/7.01.2019 г. на АССГ, 63 състав пред ВАС. По образуваното касационно дело № 4146/2019 г., Трето отделение на ВАС със свое Решение № 9209/09.07.2020 г. е постановил отмяна на решение № 71/7.01.2019 г. по адм.д. № 13771/2017 г. на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. Наред с това, по отношение на искането на жалбоподателя в частта, в която

съдът е отменил, а не е прогласил нищожност на обжалвания административен акт по отношение на придаденото от административния орган обратно действие на административния акт относно определеното нетно специфично производство (количество енергия, което се изкупува по преференциална цена)" съдът е прекратил касационното производство.

Настоящото производство се развива с ответник и жалбоподател-КЕВР и [фирма], но атакуването на т. 1 и т. 2 от решение № Ц-29 е предмет и на други административни дела, образувани от други производители, попадащи в обхвата на ценовото решение и при наличие на безспорен правен интерес от обжалване. От съществено значение е това, че административното съдебното производство по жалбата на [фирма] се е развило по-бързо и към настоящия момент вече има влязло в сила окончателно съдебно решение, касаещо т. 1 и т. 2 от решение № Ц-29 на КЕВР. Това е Решение № 5209/09.08.2018 г., с което съдът е отменил Решение № Ц-29, в частта му по т. 1, а по отношение на т. 2 е прекратил съдебното производство. С Решение № 5503/27.09.2018 г. АССГ е допълнил Решение си по адм. дело № 13565/2017 г., като е постановил, че връща административната преписка на КЕВР за ново разглеждане, с указание за определяне на преференциални цени за електрическата енергия, произведена от ВтеЦ, работещи до 2 250 часа. Решение № 5209/09.08.2018 г. на АСС по адм. дело № 13565/2017 г., за отмяна на Решение № Ц-29, в частта му по т. 1 е обжалвано от [фирма] с касационна жалба, а срещу определението за прекратяване по т. 2 жалбоподателят е подал частна жалба. Двете са съединени и е образувано кас. адм. д. № 13280/2018г, а по него с Решение № 2539/18.02.2019 г., ВАС е оставил в сила и Решение № 5209/2018 г. и Решение № 5503/2018 г. на АССГ. Налице е влязло в сила решение, което отменя т. 1 на решение № Ц-29 окончателно, както и това, че и в мотивите на Решенията на АССГ и ВАС е посочено, че не е налице нищожност на оспорения административен акт, а само незаконосъобразност, поради нарушение на чл. 59, ап. 2, т. 4 от АПК.

След влизане в сила на отмяната на т.1 от ценово решение № Ц-29 и връщането му за ново произнасяне, КЕВР е издал ново ценово решение № 35/13.08.2020 г., като в правната действителност съгласно чл. 177, ал.1 от АПК, отмяната т. 1 от решение № Ц-29 има действие по отношение на всички и респективно в правната действителност този административен акт вече „не съществува“ и не може да бъде предмет на съдебен спор.

По недопустимостта за разглеждане на жалбата по т. 1 от решение № Ц-29 /чл.159, т. 6 от АПК/.

С оглед изложеното до момента, относно относимите към настоящия казус административни и съдебни действия, съдът счита че съгласно чл. 159, т. 6 от АПК е налице недопустимост на жалбата на [фирма], в частта, с която се оспорва т.1 от ценово решение № Ц-29/16.11.2017 год. Чл. 159, т. 6 от АПК определя влизането в сила на съдебно решение по предмета на оспорването като наличие на абсолютна процесуална пречка за разглеждане на жалбата в тази и част и задължава съдът, производството по нея да бъде прекратено.

Предвид това, предмет на съдебен контрол за законосъобразност следва да бъде извършен единственото на Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР в частта му по т. 2. Съдът счита, че изложените аргументи за нищожност, съответно за материална и процесуална незаконосъобразност са неоснователни.

По изложените аргументи за нищожност

С твърденията си за нищожност жалбоподателят посочва, че при постановяване на процесното решение КЕВР е приложила същите ценообразуващи елементи както в Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г. на КЕВР.

Следва обаче да се знае, че съгласно чл. 32, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), в относимата редакция, ДВ, бр. 35 от 2011 г. Държавната комисия за енергийно и водно регулиране ежегодно до 30 юни определя преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 MW, като в ал. 2 са изброени ценообразуващите фактори, които КЕВР следва да отчита при формиране на съответните преференциални цени. Така чл. 32, ал. 2 от ЗЕВИ предвижда, че преференциалните цени се определят в конкретния случай по реда Наредба за регулиране на цените на електрическата енергия отм., ДВ бр. 38 от 23.04.2013 г. като се отчитат видът на възобновяемия източник, видовете технологии, инсталираната мощност на обекта, мястото и начинът на монтиране на съоръженията, както и: инвестиционните разходи; нормата на възвращаемост; структурата на капитала и на инвестицията; производителността на инсталацията според вида технология и използваните ресурси; разходите, свързани с по-висока степен на опазване на околната среда; разходите за суровини за производство на енергия; разходите за горива за транспорта; разходите за труд и работна заплата и другите експлоатационни разходи. “

Идентични разпоредби, описващи ценообразуващите елементи се съдържат и в нормите на чл. 19а и 19б от Наредба за регулиране на цените на електрическата енергия, отм., а в чл. 10 и сл. от НРЦЕЕ, отм. се съдържа подробно описание на конкретните изчисления и формули, по които се пресмятат стойностите на ценообразуващите елементи.

От горесцитираните разпоредби е видно, че същите са с императивен характер, т.е. извън оперативната самостоятелност на КЕВР е да въвежда нови, различни от законоустановените ценообразуващи елементи. В тази връзка е и съществуващата практика на ВАС, в която предмет на оспорване е Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., в частта, с която е определена, считано от 01.04.2011 г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 MW, без ДДС, по т. 7 - „Водноелектрически централи под 10 MW, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. Недвусмислено в мотивите на Решение № 2126 от 13.02.2013 г. по адм. дело № 5492 от 2011 г. оставено в сила с Решение № 16953 от 17.12.2013 г. по адм. дело № 7175 от 2013 г. Петчленен състав на ВАС се съдържа изводът, че при определяне на преференциалните цени на производители на електрическа енергия КЕВР не може да се ръководи от различни, освен нормативно установените критерии:

„Решението в обжалваната част - т. 7 е постановено и в нарушение на материалноправните разпоредби на чл. 21 от ЗВАЕИБ (отм.), чл. 4, ал. 3 и чл. 19а, ал.1 и ал.2 от НРЦЕЕ (отм.), с които не е дадена възможност за използване на допълнителен критерий - "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.". ЗВАЕИБ (отм.) е обнародван в ДВ, бр. 49 от 19.06.2007 г. и съгласно чл.1 урежда обществените отношения, свързани с насърчаване

на производството и потреблението на електрическа, топлинна енергия и/или енергия за охлаждане от възобновяеми енергийни източници и от алтернативни енергийни източници, на производството и потреблението на биогорива и на други възобновяеми горива в транспорта. Посочването в т.7 на обжалваното решение датата – 19.06.2007 г., не е нормативно обоснована и не следва да се свързва с обнародването на закона в държавен вестник, както и да представлява критерий за диференциация на ВЕЦ и определяне на преференциални цени на тази основа. Следва да се отбележи, че в предходни регулаторни периоди при определяне на преференциални цени с Решение МЦ-15 от 31.03.2008г., Решение №Ц-04 от 30.03.2009г. и Решение Ц-18 от 31.03.2010г. на ДКЕВР при приложение на същата нормативна уредба, не е въвеждан времеви критерий - "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. Допустими и нормативно относими са въведените при определянето на преференциални цени критерии по т. 2 и т. 3 от обжалваното решение съгласно чл.19а, ал.2 от НРЦЕЕ при съобразяване схемата на хидроенергийния обект по чл. 39 от Наредба №14, на основание, на който се е мотивирала ДКЕВР. В критерии от ДКЕВР - "въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007г." обуславя материална незаконосъобразност на обжалваното решение, в частта по т. 7 и е основание за неговата отмяна." Жалбоподателят твърди, че при определяне на преференциалните цени за съответната група производители на електрическа енергия от ВЯЕЦ с цитираното решение, КЕВР е намалила вече определен размер на съответната преференциална цена. Това обаче не е така, тъй като в конкретния случай нито КЕВР е определяла със свой друг акт след отмяната на Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г. в съответните точки различна цена, нито пък ВАС е определил със съдебното решение или е посочил какъв да бъде нейният размер, а жалбоподателят се опитва да обоснове и въвеждането на допълнителни ценообразуващи елементи, различни от установените в ЗЕВИ и НРЦЕЕ, отм.

На следващо място нормата на чл. 173, ал. 2 предл. второ от АПК, предвижда, че когато „естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона“. В конкретния случай с Решение № 16672 от 12.12.2013 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 473 от 2013 г., оставено в сила с Решение № 7669 от 05.06.2014 г. на Върховния административен съд, Петчленен състав, по адм. дело № 4210 от 2014 г., съдът е сторил именно това.

Съдът взе предвид, че съгласно чл. 10 от ЗЕ, КЕВР е единствено компетентният орган да извършва дейностите по регулиране в енергетиката, а съгласно чл. 31, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, само КЕВР може да определя преференциални цени на електрическата енергия произвеждана от ВИ, като и какъв следва да бъде нейният размер-въпрос на целесъобразност.

Следвайки извода, че именно само и единствено КЕВР може да определи размера на преференциалните цени, при строго спазване на предвидените в нормативната уредба ценообразуващи фактори и елементи, съдът намира, че твърденията на жалбоподателя, че ВАС е указал какъв да бъде размерът на

ценообразуващите елементи и съответно размерът на преференциалните цени на електрическата енергия за съответната група производители е неоснователен. Това твърдение не отговаря на обективната действителност. Този въпрос е свързан с целесъобразността и в случай, че беше вярно твърдението, то тогава ВАС сам щеше да реши делото по същество, като посочи съответните цифри в диспозитива на своето решение. На следващо място, аргументите на жалбоподателя против определеното „нетно специфично производство на електрическа енергия“, с процесното решение на КЕВР, са недопустими, алтернативно неоснователни и недоказани по отношение твърденията за незаконосъобразност на решението в тази му част. С разпоредбата на § 17 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ПЗР на ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., в сила от 24.07.2015 г.) законодателят е задължил КЕВР в срок до 31.07.2015 г. да приеме решение, с което да установи нетно специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на този закон - 24.07.2015 г. С § 16, т. 4 от ПЗР на ЗИДЗЕ в Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) е регламентирана легална дефиниция на понятието „нетно специфично производство на електрическа енергия“, която следва да се има предвид с оглед правилното разбиране на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ и на правомощията на КЕВР с решение да установи размера на НСП. Съгласно § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ, „нетно специфично производство на електрическа енергия“ е средногодишното производство на електрическа енергия от една инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди. Предвид изложеното и с оглед на систематичното и граматическо тълкуване на чл. 31, ал. 5, т. 1, във връзка с § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ, може да се направи безспорният извод, че КЕВР е имала задължението да установи НСП, съгласно начина/методиката, посочен/а в цитираната разпоредба на ЗЕВИ. В изпълнение на горното е постановено Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. В конкретния случай, обаче, тъй като към момента на постановяване на посоченото Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. не са съществували цени за посочената група производители (тъй като са отменени от ВАС и преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне). Този факт обаче не отменя законоустановеното задължение на КЕВР, когато постанови ново решение и определи съответния размер на цените, да определи и НСП на централите. Точно обратното, ако КЕВР не беше определила НСП, то това автоматично би било основание за отмяна на Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. като противоречащо на материалния закон.

В допълнение към горното, производството по приемане на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. е започнало пряко по силата на публикувания в ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г. ЗИД на ЗЕ, а не е постановено по заявления на енергийни предприятия. Така с § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ изрично е възложено на КЕВР да приеме решение, с което да установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на Комисията, приети до влизането в сила на

този закон.

С оглед горното, неправилни са твърденията на жалбоподателя в жалбата, че по отношение на него, съответно на групата производители не следва да се определя НСП. Тези твърдения, пряко противоречат на закона, и биха довели до нарушение на принципа заложен в чл. 23, т. 5 от ЗЕ за осигуряване на равнопоставеност между отделните категории енергийни предприятия, т.е. на останалите производители на електрическа енергия от възобновяеми източници енергията ще се изкупува по преференциална цена до размера на НСП, а по отношение на жалбоподателя няма да бъде сторено това.

Необходимо е да се обърне внимание на обстоятелството, че никъде в действащата нормативна уредба не се съдържа забрана за придаване на обратно действие на индивидуален административен акт (ИАА). В тази връзка следва да се има предвид разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), която гласи: „Обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба.“ Чл. 14 от ЗНА кореспондира и с Конституцията на Република Б. (КРБ), в която не се съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, като изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от КРБ по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. В текста на чл. 14, ал. 1 от ЗНА е посочен „нормативен акт“, като в чл. 3-8 от ЗНА са изброени видовете нормативни актове. Сред тях не попада индивидуалният административен акт като Форма на властническо волеизявление, който е уреден на самостоятелно основание в чл. 21-64 от АПК, Следователно чл. 14 от ЗНА въвежда забрана за придаването на обратна сила на нормативен акт, а не на индивидуален административен акт, какъвто е процесното решение. ЗНА не може да се тълкува разширително, тъй като от една страна това противоречи на принципите на публичното право, както и на АПК, а от друга и на специалния закон -ЗЕ, в частност ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г., който регламентира законовото правомощие на КЕВР да определи размерът на нетно специфично производство, до който ще се изкупува произведеното количество електрическа енергия от ВИ, считано от 01.08.2015 г.

Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона). Същите изводи са релевантни и по отношение на индивидуалния административен акт като израз на властническо волеизявление. В този смисъл прилагането на нов закон, респективно ИАА към заварено правоотношение, което се развива и не е приключило, не е равнозначно на обратно действие. От изложеното може да се направи извод, че не е изключен ретроактивен ефект на закона, респективно ИАА, в гражданскоправните и административноправните отношения, и той може да бъде обоснован с публичен интерес. Докато ретроактивност е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност

е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния нормативен акт.

В конкретния случай, е налице несъщинска ретроактивност (когато възникнали в миналото правоотношения продължават да се осъществяват), като същата излиза извън границите на конституционно допустимото само тогава, когато този избор на законодателя е неподходящ или не е необходим за постигането на целите на промяната, или ако интересът на засегнатите субекти има тежест, по-голяма от тази на основанията на законодателя да извърши промените, каквото в настоящия случай не е налице.

Предвид всичко гореизложено Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР не е нищожно, тъй като КЕВР е спазила задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

По изложените аргументи за нарушение на материалния закон

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР като постановено в противоречие с чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ. Съдът установи, че и в тази част на жалбата отново се излагат икономически аргументи, свързани с определеното нетно специфично производство, с които се цели доказване на незаконосъобразността на обжалвания акт на КЕВР. Съгласно дадените от ВАС задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона с Решение № 9209 от 09.07.2020 г. по адм. дело № 4146 от 2019 г. на ВАС, Трето отделение, АССГ следва да следи само за законосъобразността на процесния административен акт, но не и за неговата целесъобразност.

По отношение на изложените в жалбата аргументи свързани с нарушения на принципите заложи в чл. 31, т. 1 и т. 2 от ЗЕ.

В т. 2. от жалбата се твърдят нарушения на принципите заложи в чл. 31, т. 1, т. 2 и 4 от ЗЕ. В тази връзка жалбоподателят заявява, че в противоречие с чл. 31, т. 1 от ЗЕ КЕВР е определил преференциалните цени въз основа на „непрозрачни ценообразуващи елементи“. Точният текст на цитираната разпоредба обаче гласи „цените да са недискриминационни, основани на обективни критерии и определени по прозрачен начин“. Така в конкретния случай не са налице твърдяните от жалбоподателя непрозрачни ценообразуващи елементи, тъй като както беше изяснено по-горе същите са изчерпателно изброени както в ЗЕВИ, така и в НРЦЕЕ, отм. В случая може да се направи извод, че е нелогичен и неподкрепен с доказателства доводът за непрозрачност на ценообразуващите елементи.

По отношение на изложените в жалбата аргументи, свързани с необоснованост на нормата на възвръщаемост, обуславящи нарушение на чл. 31, т. 4 от ЗЕ

В жалбата са изложени аргументи свързани с целесъобразността. Съдът обаче взе предвид, че размерът от 7% на нормата на възвръщаемост, възприета от КЕВР в процесното решение е напълно икономически обоснована.

Във връзка с възражението за невключване на разходи за балансиране, достъп, както и 5% вноски към Фонд „Сигурност на електроенергийната система“, съдът взе предвид, че твърдението е без ясна обосновка и относимост към предмета на спора, като се иска включване в

ценообразуващите елементи, на други, различни от законово установените разходи, което е недопустимо.

В тази връзка следва да се имат предвид: цените за достъп до електропреносната мрежа или електроразпределителните мрежи се утвърждават от КЕВР на самостоятелно правно основание и се дължат на самостоятелно основание за мрежовите услуги, които операторът на електропреносната мрежа или съответният оператора на електроразпределителна мрежа предоставя на производителите на електрическа енергия, във връзка с ползването на мрежата. Същите произтичат от въведените в българското законодателство европейски норми и по-конкретно чл. 84, ал. 2 и ал. 3 от ЗЕ, с който на 17.07.2012 г. са въведени изискванията на чл. 17, пар. 2, буква „г“ от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО, съгласно който „събирането на всички свързани с преноса такси, включително такси за достъп, изравнителни такси за допълнителни услуги като например закупуване на услуги (балансиране на разходи, енергия за покриване на загуби);“. Така за жалбоподателят следва да е било ясно при реализиране на инвестицията си, че подобни разходи ще са присъщи за неговия обект и следва да се заплащат, цените за балансиране произтичат на самостоятелно основание от ЗЕ и Правилата за търговия с електрическа енергия, а освен това стойността им не подлежи на утвърждаване от КЕВР, а се определя в зависимост от предизвиканите от всеки производител небаланси в електроенергийната система. Също така тук следва да се отбележи, че принципът за балансиране е въведен със Закона за енергетиката още в първоначалната редакция на същия от 2003 г. (чл. 21, т. 8 от ЗЕ, чл. 91 от ЗЕ, чл. 99 от ЗЕ, обн. ДВ, бр. 107 от 9.12.2003 г.). Посоченият принцип е въведен и съществувал във всички правила за търговия с електрическа енергия, приемани от КЕВР от 2003 г. до момента. Довод за заплащането на такива разходи преди стартирането на балансиращия пазар от юни 2014 г., включително и от жалбоподателя е и посочената в чл. 11, ал. 4 от цитирания по-горе договор за изкупуване, в който е посочена точна цена на съответните разходи, а задължението на внасяне на вноска във Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ произтича от чл. 36е от Закона за енергетиката, т.е. на самостоятелно правно основание;

Жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на НРЦЕЕ (отм.), тъй като КЕВР не е изследвала посочените в цитираните разпоредби ценообразуващи фактори и критерии. В тази връзка е налице достатъчно информация, както по обжалваното решение, че КЕВР е изследвала всички посочени в наредбата елементи и е достигнала до правилен и обоснован размер на преференциалните цени, които следва да се прилагат по отношение на групата производители. Следва да се обърне внимание, че в Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г. конкретно за ВяЕЦ са определени 3 групи производители с различни цени, при отчитане на вида технология, мощност и т.н. (т. 7, т. 8, т. 9) Това, че е отменена само една точка, не означава, че КЕВР следва да ревизира в цялост своето решение от 2012 г.

По отношение на нетното специфично производство

С § 16, т. 4 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ПЗР на ЗИДЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.) в ЗЕВИ е регламентирана легална дефиниция на понятието „нетно специфично производство на електрическа енергия“ НСП, която следва да се има предвид с оглед правилното разбиране, както на разпоредбата на чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ, така и на правомощията на КЕВР с решение да установи размера на НСП.

Съгласно § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ, „нетно специфично производство на електрическа енергия“ е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди.

Следователно законодателят е отчетел обстоятелството, че в своята практика КЕВР е определяла преференциалните цени (т.е. цени, по-високи от пазарните), по които крайните снабдители и общественият доставчик да изкупуват произведената електрическа енергия от ВИ, именно въз основа на средногодишното производство на електрическа енергия от една инсталирана мощност (средногодишна производителност на централите).

Това се подкрепя и от Становище относно регулаторната практика при определяне на преференциалните цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, прието от КЕВР с решение по Протокол № 82 от 11.05.2015 г., т. 9, което е оповестено на интернет страницата на КЕВР на 13.05.2015 г., с оглед публично огласяване на следваната от Комисията политика и практика по прилагането на нейните актове, съгласно чл. 15 от Закона за енергетиката (ЗЕ). Видно от същото, „при изчисляването на всички преференциални цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, регулаторната практика на Комисията през годините е била да отчита наличния ресурс на първичния енергиен източник и съответно специфичното производство на електрическа енергия от 1 кВт мощност на обекта, което обуславя определянето на средногодишната продължителност на работа в решенията за преференциални цени на електрическата енергия от възобновяеми източници въз основа на данни за пълните ефективни часове на работа на инсталацията, т.е. часовете на работа при съответната гарантирана мощност на инсталацията за отделните години на експлоатация. В становището в табличен вид са онагледени няколко примера - за централи с инсталирана мощност в диапазона от 30 кВт до 200 кВт, разделени в три групи. Видно от таблицата, средногодишна продължителност на работа на централите в часове е 1400 часа. Трите групи обаче имат различен размер на експлоатационните разходи (9.267 хил. лв, 37.070 хил. лв. и 61.783 хил. лв.) и на общата нетна произведена енергия (съответно 428.425 МВтч, 1 713.859 МВтч и 2 856.432 МВтч). В таблицата изрично е посочено, че „Общата нетна произведена енергия е изчислена при мощност, гарантирана от производителя за годините за експлоатация - от 100% за първата година до 86,3% за 20-та година преференциална цена.

Видно от законовата дефиниция на понятието „нетно специфично производство“, законодателят е отчетел обстоятелството, че въз основа на

ценовите решения на КЕВР може да се установи средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, като в същото време е съобразил, че действащите към момента на приемане на ценовите решения на Комисията разпоредби в ЗВАЕИБ и в ЗЕВИ, както и на съответната наредба за регулиране на цените на електрическата енергия, не са регламентирали изискване за отделно, самостоятелно посочване в ценовото решение на количеството електрическа енергия за собствени нужди, извън нормативно регламентирани ценообразуващи елементи.

Ето защо дефиницията гласи, че НСП е средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност съгласно решението на КЕВР за определяне на преференциални цени след приспадане на собствените нужди.

Налице е разлика между понятията „енергия за собствени нужди“ и „енергия за собствено потребление“. Съгласно § 1, т. 6 от ДР на ЗЕВИ „енергия за собствени нужди“ е количеството енергия, потребявана при работата на съоръженията и инсталациите, чрез които се осъществява производството на енергия от възобновяеми източници.

Енергията за собствени нужди се потребява при работата на съоръженията, т.е. необходима е за работата на съоръженията. В този смисъл е видно, че това основно е енергията, произвеждана при работен режим на тези съоръжения и инсталации. Принципът е, че производителите на електрическа енергия от ВИ използват за захранване на съоръженията и инсталациите си произведената от тях електрическа енергия, която следва да бъде приспаданата от количествата, които подлежат на изкупуване по преференциална цена. Именно това е и целта на ЗЕВИ - по преференциална цена да бъде изкупувано нетното количество електрическа енергия, което постъпва в електроенергийната система на Б..

Въвеждането на задължението за изкупуване на електрическата енергия от ВИ до размера на НСП, т.е. след приспадане на собствените нужди, е в синхрон с целта на законодателя да създаде нарочен механизъм, чрез който НСП да бъде изрично установено по стойност, което е възложено на КЕВР като регулаторен орган. По този начин се постига и друг целен от законодателя ефект, а именно да бъдат премахнати някои порочни практики във връзка с определянето на подлежащите на изкупуване количества и приложимата за тях преференциална цена. Така например, производители на електрическа енергия могат да реализират цялото брутно количество електрическа енергия по преференциалната цена, определена от Комисията, като в същото време закупуват за захранване на собствените си съоръжения и инсталации електрическа енергия на по-ниските цени, утвърдени на обществения доставчик или крайните снабдители. По този начин, производителите реализират допълнителна печалба от разликата между цената, която заплащат за закупуваната от тях електрическа енергия и преференциалната цена, по която продават произведената от тях енергия.

Именно нетното, чистото количество произведена електрическа енергия следва да се изкупува от крайните снабдители, които продават на обществения доставчик количествата електрическа енергия, която са закупили по чл. 162 и по чл. 31 от ЗЕВИ по цената, по която са я закупили - чл. 94 от ЗЕ.

Разходите на обществения доставчик, произтичащи от задължение за изкупуване на електрическа енергия по преференциални цени по чл. 162 от ЗЕ и по ЗЕВИ или т.нар. задължения към обществото, подлежат на компенсиране, като се разпределят по прозрачен начин и съответно заплащат от всички крайни клиенти, включително ползващите електрическа енергия от внос, присъединени към електроенергийната система, оператора на електропреносната мрежа и операторите на електроразпределителните мрежи, и/или по друг ред, предвиден в закон (чл. 35 от ЗЕ).

С влизане в сила на измененията на ЗЕВИ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), законодателят ясно и категорично е въвел разбирането, че производителите на енергия от възобновяеми източници, а от друга страна крайните снабдителите и обществения доставчик в търговските си договорни отношения следва да съблюдават императивното изискване на закона да не продават, съответно да не изкупуват по преференциални цени количествата енергия, които производителят следва да ползва за собствени нужди.

С тези изменения на ЗЕВИ законодателят е осигурил подходящ механизъм, при който, посредством акт на Комисията, да бъдат изрично посочени стойностите на НСП на електрическа енергия, които са задължителни за спазване от крайните снабдителите и обществения доставчик като адресати на акта. По този начин се гарантира изпълнението на целта на законодателя да бъде изкупувано чистото количество електрическа енергия, произведена от производителите на енергия от ВИ, което досега е следвало да бъде изпълнявано по преценка на двата независими търговско-правни субекта. Последното обаче може да постави производители на електрическа енергия от ВИ от една група в неравнопоставено положение спрямо други производители на електрическа енергия от ВИ от същата група.

В обобщение на всичко гореизложено определяните преференциални цени по чл. 32 от ЗЕВИ не отразяват индивидуалните разходи на конкретен производител, а следва да бъдат определяни като цени, приложими за група производители на електрическа енергия от съответния вид възобновяем източник чрез съответната технология. Така по своята същност, определяните преференциални цени, съответно техните ценообразуващи елементи, са част от предварително известните регулаторни условия, въз основа на които инвеститорите преценяват своите бъдещи инвестиционни решения, като поемат както негативите на инвестиционния риск, така и позитивите на инвестиционната среда - задължителното изкупуване на електрическата енергия за дълъг период от време. В тази връзка, тъй като преференциалните цени имат постоянна стойност за целия законовоопределен срок на задължително изкупуване на електрическата енергия, то те се явява средна цена за този период. Следователно и съответстващите на преференциалната цена ценови елементи - инвестиционни разходи, експлоатационни разходи, финансови разходи, представляват референтни средни стойности за целия период на изкупуване на енергията. В този смисъл е възможно в конкретен момент, произволно избран ценови елемент да не съвпада с актуалната стойност на същия, съгласно публикуваните стойности от официалните източници на информация към съответния момент, което не обосновава неправилност и/или неточност на този ценови елемент, тъй като за неговото

изчисляване са използвани осреднени стойности за целия нормативно определен срок за изкупуване на енергията.

По отношение на твърденията за съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че същият е възпрепятстван от възможността в пълен обем да упражни правото си на защита, поради незнание кога е публикувано оспореното решение на интернет страницата на КЕВР и съответно кога е началния и крайния момент на 14-дневния срок за обжалване. Видно е, че жалбоподателят е упражнил правото си на защита в пълен обем, като при справка на интернет страницата на КЕВР се установява, че оспореното решение е публикувано в деня на неговото приемане, а именно на 29.11.2017 г. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че не са изяснени фактите и обстоятелствата, които са от значение за изясняване на механизма на ценообразуване, тъй като релевантните източници са използвани в оспореното решение едностранчиво, подборно и целенасочно. В тази връзка, следва да се има предвид, че Комисията в рамките на своята оперативна самостоятелност е преценила обема на мотивите на решението, никъде в нормативната уредба не се съдържа изискване за обем и съдържание на мотивите в даден административен акт. Обстоятелството, че жалбоподателят не е удовлетворен от диспозитива на административния акт, не води до обоснован извод, че същото страда от твърдените пороци.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че при постановяване на оспореното решение КЕВР е нарушила чл. 14 от ЗЕ, като не е провела обществено обсъждане, както и чл. 13, ал. 3, т. 2 от ЗЕ, съгласно който заседанията на Комисията са открити, когато се разглеждат заявления или искания, свързани с утвърждаване на цени.

Във връзка с горното следва да се има предвид, че съгласно чл. 173, ал. 1 от АПК съдът решава делото по същество, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган. Във всички останали случаи съдът отменя административния акт и изпраща преписката на съответния компетентен административен орган за решаване на въпроса по същество със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона (чл. 173, ал. 2 от АПК). Предвид това КЕВР се е произнесла с ново решение вместо отмененото, при спазване на указанията на съда, като е довършила административното производство от момента, в който същото е било опорочено, т.е. непосредствено от момента преди произнасянето с административен акт. В тази връзка, съдът не е отменил Решение № Ц-18 от 28.06.2012 г. и върнал преписката на КЕВР, поради нарушение на административнопроизводствените правила, по-конкретно поради неспазване на чл. 14 от ЗЕ. В случая КЕВР е анализирала всички факти и обстоятелства относими за случая, както и събраните данни от заинтересованите лица след проведеното обществено обсъждане преди приемане на Решение № Ц-018 от 28.06.2012 г., поради което в конкретния случай, са осъществени всички процесуални действия в съответствие с изпълнение на влязлото в сила съдебно решение.

Във връзка с твърденията за неспазване на чл. 13, ал. 3, т. 2 от ЗЕ, следва да

се има предвид, че разглежданото административно производство е иницирано от КЕВР на основание чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, в редакция обн. ДВ, бр. 15 от 15.02.2013 г. и по своя предмет е за определяне на преференциални цени на електрическа енергия, произвеждана вятърни електрически централи. В този смисъл същото не попада в обхвата на цитираната разпоредба, хипотезата на която изисква наличие на заявление или искане за утвърждаване на цени, респективно лице-заявител, в качеството на страна и участник в административното производство по издаването на административния акт.

По отношение на твърденията за нарушение на основни принципи по АПК.

Дружеството е изложило отново общо недоволство срещу въведеното със ЗЕВИ НСП както това се отразява на неговите приходи. Посочените в жалбата разпоредби от АПК следва да се тълкуват във връзка с принципите на ЗЕ и ЗЕВИ, по-конкретно с принципа по чл. 23, т. 5 от ЗЕ за осигуряване на равнопоставеност между отделните категории енергийни предприятия. В тази връзка, от целия прочит на жалбата се остава с впечатление, че именно жалбоподателят се стреми да бъде в по-благоприятно положение спрямо останалите производители, за които е определено НСП с Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР.

По отношение на твърденията за несъответствие с целта на закона.

Съгласно Директива 2009/28/ЕО за насърчаване използването на енергията от възобновяемите източници до 2020 г. всяка от страните-членки трябва да постигне дял от 16% на енергията от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия, включително 10 на сто задължителен дял на енергията от възобновяеми източници в транспорта.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от ЗЕВИ, на 27 декември 2013 г. в Европейската комисия е бил изпратен изготвеният от министъра на икономиката и енергетиката втори национален доклад за напредъка в насърчаването и използването на енергията от възобновяеми източници, който отчита изпълнението на „Националния план за действие за енергията от възобновяеми източници“ (НПДЕВИ) за периода 2011-2012 г., Данните в доклада показват, че през 2012 г. е постигнат дял на енергията от възобновяеми източници в брутното крайно потребление на енергия в страната от 16.4 %. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗЕВИ и НПДЕВИ задължителната национална цел на Б. до 2020 г. е постигането на дял от 16 %, с оглед на което в доклада е отчетено нейното изпълнение и е налице условието за прилагане разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от ЗЕВИ.

От горното е видно, че целта на ЗЕВИ е спазена, като седем години преди крайния срок Б. е изпълнила заложените цели за насърчаване на производството на електрическа енергия от ВИ. Отделно от това, нарушение на целта на закона би била налице, ако КЕВР не беше определила цени за тази група производители, въпреки че такива обекти са били заявени за присъединяване през съответната година.

Предвид гореизложено съдът счита, че Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР в частта му по т. 2 не е нищожно, респективно незаконосъобразно, тъй като КЕВР е спазила задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, като същевременно е отчела и действителната фактическа

обстановка и жалбата в тази част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед на всичко изложено дотук, съдът следва да остави без разглеждане жалбата на [фирма] като недопустима по отношение на т. 1 от Решение № Ц-29 от 16.11.2017 г. на КЕВР и да прекратите образуваното съдебно производство.

При този изход на спора, направеното искане от процесуалния представител на ответната страна за заплащане на сторените разноски е основателно и същите следва да бъдат възложени на жалбоподателя в минимален размер.

Мотивиран от изложеното Административен съд София-град, III-то отделение, 71-ви състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] район Приморски, район Приморски парк, ж.к с.о Т.-4 № 112, представлявано от А. Л. - Управител, действащо чрез процесуални представители по пълномощие, срещу Решение № Ц-29/16.11.2017г на КЕВР, с което са определени, считано от 01.07.2012 г. преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи както следва: По т. 1 За вятърни електрически централи, работещи до 2250 часа - 148.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 1860 KWh/kW, като процесуално недопустима на основание чл. 159, т. 6 от АПК.

ПРЕКРАТЯВА производството в тази му част.

Решението по отношение на прекратяването подлежи на обжалване в седмодневен срок от съобщаването му на страните.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] район Приморски, район Приморски парк, ж.к с.о Т.-4 № 112, представлявано от А. Л. - Управител, действащо чрез процесуални представители по пълномощие, срещу Решение № Ц-29/16.11.2017г на КЕВР, с което са определени, считано от 01.07.2012 г. преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи в частта по точка 2, в която са определени, считано от 01.07.2012 г., преференциални цени, без ДДС за изкупуване на електрическа енергия, произведена от вятърни електрически централи, работещи над 2250 часа - 132.71лв/ MWh, при нетно специфично производство в размер на 2139 KWh/ kW, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] район Приморски, район Приморски парк, ж.к с.о Т.-4 № 112, представлявано от А. Л. – Управител, да заплати на КЕВР сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението в тази му част подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: